

logboek VASCO reis 1 2012-2013

DAG 1

Aarzelend stroomden de bemanningsleden toe aan het Vasco schip, nog wat rondkijkend, elkaar aftastend. Hun familie wuifde hen uit en ze konden plaats nemen op het dek.

Gespannen keken ze elkaar aan. En het was even wachten op het laatste bemanningslid voor we goed en wel van wal konden gaan.

En zo begon de ontdekkingstocht, wie iedereen was: en daar waren de jongeren, 4 meisjes en 2 jongens, die de tocht gingen maken die Anita, Els en Kristel voorbereid hadden.

Samen in deze boot op weg naar nieuwe verkenningengebieden, en de eerste was hier en nu, bij elkaar.

Wie ben jij, en wat is belangrijk voor jou? En welke eerste indruk krijg ik van jou en wat onthoud ik van jou? En welke schatten kunnen we elkaar al geven voor in de eigen schatkist die mee op tocht gaat en telkens een beetje aangevuld zal worden?

De verwachtingen van alle bemanningsleden worden veilig opgeborgen in het ruim van het schip, dit dragen we helemaal mee op onze reis.

En we haalden opgelucht adem: we zijn vertrokken en het voelt goed, en soms nog aarzelend en nog een beetje bang. Maar we kijken uit naar waar het schip volgende keer zal aanmeren.

DAG 2

En zo gaat de VASCO-groep verder op ontdekkingsocht. De bemanningsleden meren aan op een eiland dichtbij Gent onder de goede zorgen van Els en worden er verwelkomd door gastvrouw Anita. Eén van hen is in een eigen sloepje veilig aangekomen en vervoegt de groep ter plaatse.

De bemanningsleden krijgen elk een grote rol papier, waarop hun lichaam wordt getekend. De verkenning gaat langs het voelen van je lichaam, het voelen van je adem, het speuren naar gedachten en gevoelens. Iedereen is heel ernstig bezig op zichzelf. Vanuit dit diep voelen wordt er even diep gedeeld met elkaar. En zo geven we elkaar de ruimte om echt jezelf te voelen, ook al zijn we in een groep. Mooi en deugddoend is dat.

Op het einde van de tocht merken we dat op deze manier de groep meer groep is geworden, de bemanningsleden leren elkaar kennen op een 'echte' manier, staan open voor elkaar. Sommigen verlangen om nu meer samen te doen.....en zo gaat de tocht verder. Ieder neemt zijn of haar gevonden schatten mee in de schatkist.

Ondertussen is er ook een 'zwarte doos' gemaakt, die met het VASCO-schip meegaat. Hier kunnen alle dingen in die nog niet kunnen gebracht worden in de groep, er al wel zijn, nog even moeten wachten vooraleer ze naar buiten mogen komen in de groep.

DAG 3

De groep ontmoet elkaar in De Rank in Beveren.

Alles wat te maken heeft met 'een groep zijn' lijkt deze avond naar boven te komen. Er bij horen, er niet bijhoren. Meevolgen of anders mogen zijn. Of durven zijn. Je op je gemak voelen of je heel ongemakkelijk voelen zodat je niets meer kan zeggen of doen. Deze groep en andere groepen buiten, die van vrienden, de groep van de klas. Groepen van vroeger en die van nu.

We staan eerst stil bij de 'facebook-groep'. We rapen de verschillende meningen op, de verschillende verlangens van en waar het mogelijks fout zou kunnen gaan.....

Dan maken we een groepssculptuur. Als eentje wat apart blijft staan, gebeurt er van alles in de rest van de groep om dit gat te dichten. Er is veel erkenning, dragende warmte, er wordt geluisterd en gesproken. Wijze woorden, en wijze gebaren, die komen uit eigen ervaringen van apart staan. De emoties mogen er zijn en stromen.

Is er voldoende kracht om dit warme gevoel van de groep verder uit te dragen in de dagen dat we elkaar niet zien of horen? Zijn de mazen van het net niet te groot, zodat alles er doorheen gaat en ontsnapt? Kan je dit groepsgevoel én je eigen gevoel vasthouden doorheen de tijd? Kan je het nog steeds voelen als we een volgende keer samenkomen? Het zal dan bij de paarden zijn, in Haacht. Gaan de paarden dit allemaal kunnen voelen en ons teruggeven? Een spannende reis, naar een volgend halte van ons schip.

DAG 4

De tocht gaat verder, we meren aan in Haacht in stralende zon op een paardenweide. Hier gaan we aan de slag met het contact met de ruimere omgeving, de natuur, het paard, maar ook met elkaar in groep. De jongeren bouwen een eiland voor de hele groep met de paarden, en daarbinnen ook hun eigen plek en hun eigen obstakelparcours. Hoe vinden we ons eigen plek in de groep? Hoe gaan we om met samen met anderen zijn versus alleen zijn, en wanneer plooiën we meer terug op onszelf of verlaten we zelfs het eiland? De ruimte en het minder gestructureerde laat ieder meer zien in hun gekende patroon van zich binnen of buiten een groep te bewegen, van meedoen en stilvallen, van durven en doen, van afstand en nabijheid, van drukte naar stilte...

DAG 5

Onze boot meert opnieuw aan in de Rank en we zoeken een stille plek om samen te praten en na te denken over wat er met ons gebeurt als we in een groep zijn. De ervaringen met de paarden zinderen nog na en helpen om onszelf en de anderen op een andere manier te beleven. We grijpen ook terug naar eerdere ervaringen en begrijpen dat gedachten en emoties door de tijd kunnen veranderen, dat situaties niet meer hetzelfde blijven. Andere dingen blijven dan weer gelijk en daar blijven we op botsen. Door dit te delen in de groep, ontstaat er zorg voor elkaar. En door te zorgen voor anderen in de groep, kan je zelf groeien.

Zo krijgt ieder zijn eigen ruimte, mag ieder zichzelf zijn. Sommigen heel actief, ander meer stil en luisterend, op de achtergrond. De groep aanvaardt dit. Later geven we dit vorm in een groepswerk, waarbij ieder zijn eigen ruimte moet schilderen op de groepsboot, en inrichten naar eigen wens. Hierover wordt nog even uitgewisseld en dan worden de schatten voor de schatkist verzameld. We kijken al uit naar de volgende tocht, de eindbestemming is in zicht...

DAG 6

op deze laatste tocht hebben de bemanningsleden nagedacht over hun reis. Ook al was er veel plezier en aangenaam gezelschap, ze voelden ook hoe ze persoonlijk gegroeid waren en dat ze deze evolutie ook konden voelen als ze niet op de boot waren. Het maakte dat ze een andere relatie kregen met hun vrienden, niet alle verantwoordelijkheid op zichzelf namen, een ruimer beeld kregen op familieleden en hen beter begrepen, meer zichzelf durfden zijn,...

De jongeren stapten door de tuin en gingen op zoek naar een voorwerp uit de natuur dat symbool kon staan voor wat ze met VASCO hadden beleefd. Er kwamen prachtige metaforen uit:

- een bloem die gegroeid is en anders naar de wereld en zichzelf kijkt
- een bloem die nog in de knop staat tussen andere bloemen die al meer open zijn
- een steen omdat je op elkaar kan bouwen

- de bomen met takken die naar boven reiken en in de wind naar alle kanten geblazen worden, wat een gevoel van ruimte geeft
- een jonge boom die zijn weg omhoog zoekt en gesteund wordt door zijsteunen, zodat hij het niet alleen hoeft te doen

Na deze individuelere opdracht was het dan tijd om het groepswerk af te maken. De groepsboot kreeg verder vorm en was een stevig geheel van individuele stukjes.

Toen de reis bijna ten einde was, kwamen de ouders aan boord om de sfeer op te snuiven en te horen wat de groep ervaren had. De ouders hadden van hun kinderen al het een en ander opgevangen, maar dit bleek toch vrij beperkt te zijn. De groep was een plaats om te delen en te groeien met elkaar en deelde dit blijkbaar niet als vanzelfsprekend met de buitenwereld. Het feit dat het om jongeren gaat, die zich in hun ontwikkeling sowieso separeren van hun ouders, verklaart dit nog meer.

Het werd een intens moment waarin het team zijn bevindingen deelde en ook de jongeren konden vertellen, adhv foto's, wat ze allemaal deden.

Toen kwam het afscheid nabij, waarbij nog groeten en wensen werden uitgewisseld en dan...

vaar wel!